

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/994-5/2020
Érkezett:	2020 SZEPT 01.
Példány:	1
Melléklet:	01
Kezelőiroda:	

[REDACTED] az alkotmányjogi panasz tárgyában indult eljárásban a t. Alkotmánybíróság IV/994-4/2020 sz. felhívására az alábbi

hiánypótlást teszem

I.

A t. Alkotmánybíróság felhívása szerint „Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló bírósági eljárás a Kúria Kfv.I.35.134/2020/2. szám végzésével zárult le, ezért az alkotmányjogi panaszt a kúriai döntésre is ki kell terjesztenie, ellenkező esetben elkésettnek minősül az indítványa. Felhívom a figyelmét arra, hogy a hiánypótlásnak a kúriai végzés tekintetében is meg kell felelnie az Ab tv. 52. § (lb) bekezdése szerinti határozott kérelem feltételeinek.”

Ezzel szemben a Kúria végzése arról szól hogy az új Pp által behozott eljárási rendben a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadta. Döntésének indokolása is kizárólag arra irányul, miért nem engedélyezi a felülvizsgálatot. A Kúria az egyébként szabályszerűen benyújtott felülvizsgálati kérelmet nem bírálta el.

Tehát az alkotmányjogi panasszal támadott jogerős ítélet és a Kúria döntésének tárgya nem egyezik. A Kúria döntésre az alkotmányjogi panaszt az alkotmányjogi panasz tárgyában nem lehet kiterjeszteni. Ebben az esetben a t. Alkotmánybíróság az eltérő tárgyra tekintettel a voltaképpeni alkotmányjogi panasz kérelmet elkésettség miatt elutasítaná, mint ahogy az látható a IV/00539/2019 sz. AB döntésből:

„Mivel az indítványozónak a bíróság ítéletével szemben előterjesztett indítványeleme mind indokolásában, mind a felhívott Alaptörvényi rendelkezések vonatkozásában eltér a Kúria végzésével szemben megfogalmazottaktól, az Alkotmánybíróságnak ezen önálló panaszelem tekintetében a hatvan napos előterjesztési határidőt külön kellett vizsgálnia. Az indítványozó részére a bíróság ítélete 2018. november 28-án került kézbesítésre. Tekintettel arra, hogy ezen időponttól számítva az indítvány benyújtásáig több mint hatvan nap telt el, a bíróság ítéletével szemben előterjesztett indítványelem vonatkozásában az alkotmányjogi panasz elkésettnek minősül, így azt az Alkotmánybíróság nem vizsgálhatta”

[REDACTED] kérelmező a jogerős ítélet ellen a Kúriához felülvizsgálati kérelmet nyújtottam be a törvényi 60 napos határidőn belül.

A t. Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozat szerint: „Az Abtv. 26. § (1) bekezdése és 27. §-a alapján alkotmányjogi panasz benyújtásának nincs helye, ha a Kúria a felülvizsgálati kérelmet, illetve indítványt még nem bírálta el”

Az ügyrend szerint „az Abtv. 27. §-a alkalmazásában az ügy érdemében hozott, vagy a bírósági eljárást befejező döntésnek minősül és alkotmányjogi panasszal megtámadható, illetve az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panasszal megtámadható a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott olyan döntése is, mely

- a) a megtámadott határozatot hatályában fenntartja, vagy
- b) a jogerős határozatot egészben vagy részben hatályon kívül helyezi és helyette, illetve az elsőfokú határozat helyett új és a jogszabályoknak megfelelő határozatot hoz, vagy
- c) a jogerős határozatot megváltoztatja és a törvénynek megfelelő új határozatot hoz, vagy
- d) a megtámadott határozatot hatályon kívül helyezi, és az eljárást megszünteti”

Az ügyrend legutolsó módosítására utoljára a 1001/2018. (III. 8.) AB Tü. határozattal került sor.

Viszont 2018.01.01. napjától hatályos új polgári perrendtartás a 411. §-ban a Kúria eljárásában az érdemi döntést megelőző új döntési szintet hozott be, amelynek tárgya kizárólag a felülvizsgálat engedélyezése.

Pp 411 § [Döntés a felülvizsgálat engedélyezéséről] (1) bekezdés „Ha a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem érdemi elbírálásra alkalmas, a Kúria háromtagú tanácsban, tárgyaláson kívül, harminc napon belül határoz a felülvizsgálat engedélyezéséről vagy annak megtagadásáról.”

Az új Pp szerint a Kúria a felülvizsgálati kérelem érdemi elbírálását megelőzően tehát arról dönt, hogy az érdemi elbírálásra alkalmas felülvizsgálati kérelem tárgyában a felülvizsgálatot engedélyezi, vagy sem.

A fentiek tükrében a t. Alkotmánybíróság ügyrendje és az új Pp által behozott, a felülvizsgálat engedélyezéséről szóló Kúria döntés - mint ügyemben is - olyan helyzetet eredményezhet, amikor

- a Kúria a kérelmező felülvizsgálati kérelmét nem valamely, az Ügyrend 32 § (4) bekezdésben felsorolt mulasztás miatt utasította vissza, de
- az új eljárási rendben a Kúria nem az Ügyrend 32 § (4) bekezdésben felsorolt valamely döntést hozott

Az új Pp 411 §-hot fűzött Miniszteri Indokolás szerint „A jogállam fogalmi eleme a jogbiztonság, amely kiszámítható és koherens joggyakorlatot is feltételez.”

Álláspontom ezen elvárás akkor teljesül, ha a t. Alkotmánybíróság ügyrendje ellentmondásmentesen igazodik a Kúria döntéseire vonatkozó mindenkori jogi szabályozáshoz.

II.

Az alapjog sérelmének kifejtésére irányuló hiánypótlási felhívás tekintetében hivatkozom arra, hogy a kifogásolt bírói döntés az Alaptörvény XXVIII. cikkben meghatározott tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot is sérti.

Erre az alkotmányjogi panaszban eredetileg közvetlenül azért nem hivatkoztam, mert ügyemben a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelme által egy másik nevesített alapjog, a munkához és vállalkozáshoz való alapjog sérült.

A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelme mindazonáltal lényegében az alkotmányjogi panaszomban ismertetésre került.

A t Alkotmánybíróság 20/2017. (VII. 18.) számú határozatában kimondta, hogy a nyilvánvalóan, az eljáró bíróság által is elismerten contra legem jogalkalmazás konkrét esetben felemelkedhet az alkotmányjogilag is értékelhető szintre.

Az ügyemben nyilvánvalóan contra legem jogalkalmazás történt. A bíróság jogot alkotott, amikor az ügyemben velem szemben nyilvánvalóan nem alkalmazható jogszabályi feltételt támasztott. Olyan szintű hibás jogalkalmazás történt, amely esetben fel sem merülhet, hogy a bíróságnak – feltéve a józan észnek való megfelelés alapvető követelményét - ezt ne kellett volna felismernie, illetve ne ennek tudatában hozott volna döntést.

A jogvita lényege, hogy az adószám törlésekor a cégjegyzék adatai ellenére ügyvezető voltam, vagy sem a [REDACTED] valamint – ezzel összefüggésben – van, vagy nincs helye a cégjegyzék adataival szemben ellenbizonyításnak.

Erre nézve rendelkezésre állt a Kúria Kfv. 35.467/2015/4 sz. ítélete. A Kúria ítélete utalt Kúria eseti döntéseire (Kfv. I.35.396/2012/3., Kfv. V.35.144/2014/6., KGD2014. 178., BH2015. 17.).

A Kúria rögzítette, hogy „a közhitelesség lényege a cégjegyzékbe bejegyzett adatok, jogok, tények fennállásának és tartalmi helytállóságának vélelme. E vélelem megdönthető, a jogszabály az ellenbizonyítást lehetővé teszi.”

Ebben a jogkérdésben ezért a bíróság a keresetemnek helyt adott. Viszont előhúzott egy olyan jogszabályhelyet (többletfeltételt), amelynek alkalmazására nem volt lehetőség, mert még a saját ítéleti megállapításával is ellentétben áll, hogy a [REDACTED] nek már nem vagyok ügyvezetője.

Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelvével.

Vezető tisztségviselőként a törölt adózó jogszerű működésének helyreállítása érdekében el sem járhattam, mivel az ítélet megállapítása szerint sem voltam már ügyvezető. Az lett volna jogellenes, ha eljárók annak a cégnek a képviselőjében, amelynek már nem vagyok ügyvezetője. A bíróság az ítéletével olyan magatartás igazolását várta el tőlem, ami kifejezetten jogellenes lett volna.

A jogszabály konkrétan a vezető tisztségviselőtől, és ebbéli minőségében követeli meg az elvárható eljárást. A bíróság ítélete ezzel szemben magánszemélyként telepít rám egy alapjogot korlátozó parttalan és meghatározatlan igazolási kényszert. Azért magánszemélyként, mert én az ítélet szerint sem voltam már ügyvezető.

A bíróság az ítéletével magánszemélyként kér rajtam számon olyan cselekményeket, amit törvényesen csak ügyvezető hajthat végre.

A felülvizsgálati kérelmemben a bíróságnak ezen nyilvánvaló contra legem döntése ellen azért nem tudtam közzétett joggyakorlatot igazolni, mert a döntés annyira önkényes, hogy fel sem merül ilyen tartalmú jogalkalmazás sem az adóhatósági, sem a bírósági joggyakorlatban.

Az adóhatósági joggyakorlatban fel sem merül, hogy ha az adószám törlésekor az érintett személy már nem ügyvezető, tehát eleve nem áll fenn adóregisztrációs akadály, abban az esetben az adóregisztrációs akadály esetére előírt igazolással kellene élnie. Ez egyértelmű az adóhatósági gyakorlatban. Adóregisztrációs akadály hiányában az adóhatóság eleve nem él adóregisztrációs akadály közléssel, ezért nincs is mivel szemben igazolással élni. Ez nem vitatott, és józan ésszel nem is vitatható, ezért erre nézve nincs bírósági joggyakorlat.

Amennyiben a [REDACTED] tulajdonosai nem mulasztanak, és a cégjegyzékben átvezetésre került volna az a tény, hogy az adószám törlésekor már nem voltam ügyvezető, akkor az adóhatóság eleve nem jelez adóregisztrációs akadályt.

Ügyemben kizárólag annyi a specifikum, hogy az a tény, miszerint már nem voltam ügyvezető az adószám törlésekor, nem derült ki a cégjegyzék adataiból. Ezt a tényt a bíróság állapította meg az ítéletében. Ha az adóhatóság a cégjegyzékben a valóságnak megfelelően látta volna a cégadatot, nem is közölt volna adóregisztrációs akadályt, és nincs is mivel szemben kimentéssel élni. Esetemben csak annyi az eltérés, hogy a bíróságnak kellett kimondania, hogy a bejegyzett cégadat ellenére nem voltam már ügyvezető. A jogszabály és az eljárás innentől kezdve ugyanaz, mintha már a cégadatból látható lett volna ez a tény.

Az Art. 20. § (3) bekezdés a) pontja, azaz hogy az adószám törléssel érintett adózóban tagi, részvényesi jogvisztonnyal rendelkeztem volna, nem merült fel sem az adóhatóság eljárásban, sem az alperes határozatában. A bírósági ítélet erre való felemás utalása könnyen ellenőrizhetően valótlan, és érthetetlen, lehet, hogy csupán egy szerencsétlen megfogalmazás.

***

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia.

Nem tekinthető indokolásnak az olyan nyilvánvalóan contra legem való jogalkalmazás, amikor formailag a bíróság ugyan jogszabályhelyre hivatkozik, ám ez a hivatkozás nem csupán jogsértő, de értelmezhetetlen és értelmetlen is.

Ilyen ítéletekre a józan ész feltételezve nem lehet felkészülni. Ez a jogbiztonságot alapvetően sérti.

A bíróság önkényesen járt el akkor, amikor a jogkérdésre vonatkozó jogi normát és annak ítéleti konzekvenciáját az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése ellenére, a józan ésszel és saját ítéleti megállapításával is ellentétesen felülírta egy nyilvánvalóan irreleváns jogszabályhely alkalmazásával.

A bíróság megállapította, hogy a [REDACTED] nem voltam már ügyvezető. Azóta [REDACTED] tulajdonos [REDACTED] ényes állapotról, és a cégbíróság visszamenőlegesen törölt a cégjegyzékből. Ebből kifolyólag viszont nem volt adóregisztrációs akadály velem szemben, és ezért a bíróság nem alkalmazhatta azt a jogszabályhelyet, amely egyértelműen az adóregisztrációs akadály esetére és annak kimentésére szól, az adóhatóság által következetesen követett eljárás szerint is.

A probléma azért különösen súlyos, mert az ítéletből az következne, hogy az adóhatóságnak valamennyi volt ügyvezetőt a bíróság ítéletében megjelölt igazolásra kellene köteleznie, akkor is, ha csak később, az ügyvezetői tisztség megszűnését követően törli a társaság adószámát.

Természetesen a hatóság nem az ítélet szerint jár el. Hiszen ha valaki már nem ügyvezető, abban az esetben az adóhatóság adóregisztrációs akadályt következetesen eleve nem jelez. Esetemben is csak azért jelzett ilyen akadályt az adóhatóság, mert a cégjegyzékben úgy látta, még én vagyok az ügyvezető.

***

A „foglalkozás” az Alkotmánybíróság szerint minden társadalmilag elfogadott jövedelemszerző tevékenységet jelent, amely az egyén és családja, hozzátartozói megélhetését biztosítja, legalább részben. A vezérigazgatói tisztség betöltése foglalkozás.

A munkához való jog alanyi jogi értelemben a munka (foglalkozás, vállalkozás) megválasztásának és gyakorlásának szabadságát jelenti. Ebbe mindenfajta foglalkozás, hivatás, összefoglalóan: a munka megválasztásának és gyakorlásának szabadsága beletartozik.

A bírósági döntés következtében elvesztettem azt a jogomat, hogy a [REDACTED]
nél vezérigazgató legyek.

A döntés ezt meghaladóan is egy olyan bírói ítélet, amely logikájának közvetett kihatása, hogy vezető tisztségviselőnek egy cégnél sem tudnak megválasztani. Hiszen az adóhatóság ezen ítéletre hivatkozással (elvileg) felléphet velem szemben egy esetleges újabb vezetői tisztségem ellen, úgy, hogy egyébként a cégjegyzék adataival szemben bizonyítottam, hogy a személyemben eleve nincs adóregisztrációs akadály.

Az önkényes bírósági ítélet által megteremtett helyzet rendkívül sérelmes, kiszolgáltatott, bizonytalan helyzetbe sodort.

A munkához (foglalkozáshoz, vállalkozáshoz) való jogot az veszélyezteti a legsúlyosabban, ha az ember az illető tevékenységtől el van zárva, azt nem választhatja.

A bíróság ítéletével - értelmes indokolás nélkül és önkényesen - nem korlátozhatja valamely foglalkozás elvállalását és betöltését, nem szólhat bele gyakorlatilag kénye- kedve szerint hogy lehetek-e ügyvezető valamely cégnél.

Ha valaki az önkényes bírósági döntés által el van zárva attól, hogy akár egy adott cégnél, vagy általában cégeknél vezetői tisztségviselő legyen, ez az alapjog különösen súlyos sérelmét jelenti.

Miskolc, 2020.08.28.

Tisztelettel : [REDACTED]
[REDACTED]